

KRABBAMEIN

Mynd: Álvur Haraldsen

frá okkum í 2011. Tá skuldi eg vera mamma og pápi í senn, og eg kempaði veruliga fyri mínari familju. Og so skuldi eg fáa krabbamein. Ja, tað er órættvíst, og eg havi mangan spurt Gud, hví tað skuldi vera soleiðis, greiðir Sædis frá.

– Elinborg hevur valt at syngja, og Elisabet Maria málur. Tað eru teirra kanalir at fáa kenslurnar út, og tað haldi eg vera gott, sigur Sædis rørd á málinum.

Saknurin eftir mannin og pápan er stóur.

– Tað kann ljóða undarligt, men eitt ella annað stað eri eg glað fyri, at Páll ikki upplivdi mína sjúku. Sum heilt ungur misti hann sína táverandi konu av krabbameini, og eg veit, at mín sjúka hevði verið trupul hjá honum at bera. Men fyri genturnar hevði tað sjálvandi verið betri, um hann var her, sigur Sædis hugsunarsom.

Minnini eru sterk, og maðurin er enn ein stóurur partur av lívinum hjá Sædis.

– Vit høvdu tað so gott, og eg elskaði hann so nógv. Vit skuldu uppliva so nógv saman, og ætlaðu at liva saman, til vit blivu 100. Hann var so stuttligur, og framvegis flenni eg mangan eftir honum, tá eg hugs, hvat hann hevði gjørt ella sagt í onkrari støðu, sigur Sædis og heldur fram:

– Nakrar vikur áðrenn hann doyði, segði hann knappliga við meg: Sædis, eg fari at doyggja áðrenn tú, men tú fer at klára teg. Eg havi mangan hugsað um hesi orðini, og eg haldi eisini at

Mynd: Privat

tey hava givið mær styrki og vilja at kempa, sigur Sædis Eilifsdóttir.

Liv nú

Sædis Eilifsdóttir fekk tilsamans 15 stráluviðgerðir á Ríkissjúkrahúsinum. Eftir hvørja viðgerð plagdi hon at steðga á og keypa eina lekra køku heim við á sjúklingahotellið.

– Eg hevði uppiborið tað. Eg hevði uppiborið okkurt gott, og tað bleiv so ein kaka. Tey flentu mangan eftir mær á sjúklingahotellinum, tá eg kom dragsandi við hesi køkuni. Men eftir 12 viðgerðir byrjaði eg at taka uppá, so køkan bleiv skift út vil frukt, leggur hon flennandi afturat.

Fyri Sædis hevur tað havt týdning at forkela seg sjálva. At liva nú.

– Tað ljóðar kanska undarligt, men eg havi havt manga

samrøðuna við meg sjálva hetta síðsta árið. Samrøður, har tann sjúka Sædis hevur tosað við tí frísku Sædis. Tá sjúka Sædis tosaði um kemo-viðgerðir, so tosaði fríska Sædis um ein góðan døgurða. Tað snýr seg um at finna tær smáu gleðirnar, ið viga upp ímóti hørðu og truplu støðuni, man er í.

Sædis Eilifsdóttir lýsir seg sjálva at vera rættiliga spontan. Og við einum smíli viðgongur hon somuleiðis, at tað kann til tíðir vera strævið hjá nærumhvørvinum, tað veri seg familja, vinfólk ella arbeiðsplássið.

– Eg eri blivin nógv verri, síðani eg fekk staðfest krabbamein. Einkin kann bíða, leggur hon flennandi afturat, áðrenn álvari aftur kemur í røddina.

– Páll gleddi seg til pensjónina, men fekk hana

ongantið. Sjálv havi eg verið so tætt uppá, at eg vil ikki bíða longur. Eg skilji væl, at alt skal hanga saman, og at umhvørvið lætt verður forvirrað av spontaniteti. Eg dugi eisini at siggja míni mistøk, ið standast av spontanitetinum, og dugi at bíða um umbering fyri tað. Men eg siggi eisini, at eg fá nakað afturfyri alla tíðina. Eg haldi, at vit gera alt ov lítið fyri at liva her og nú, sigur Sædis Eilifsdóttir.

Góðu boðini, ið hon fekk á Ríkissjúkrahúsinum týsdagin 8. juli, geva Sædis móguleika at enda eitt hart kapitul í lívinum.

– Eg havi enntá eina mappu á telduni, sum eitur »krabbamein«, og eg havi tað gott við tí, sigur Sædis og vísir fram mongu myndirnar frá farna árinum.

Men samstundis er óttin har framvegis.

– Eg eri frísk nú. Leys av Ríkissjúkrahúsinum, men skal tó framvegis ganga til eftirlit á Landsjúkrahúsinum. Tað er ein tryggileiki. Eitt akker móti óttanum, sum kann koma sníkjandi. Tí eingin er vardur fyri lívið.

Sædis er tilvitað um, at óttin skal ikki fáa fastatøkur á gleðini. Eisini tí ætlar hon at leita sær hjálp frá Krabbameinsfelagnum.

– Eg vil bara liva og spreidda gleði rundan um meg, sigur Sædis Eilifsdóttir, meðan smittandi smílið staðfestir, at so er.

Farna árið, meðan Sædis Eilifsdóttir hevur stríðst við krabbamein, hevur hon valt at festa nakrar av sínum tonkum niður á blað. Við hennara loyvi seta vit nøkur av orðunum á prent:

"Alt er broytt, litirnir eru bjartari, fuglarnir syngja hardari, eg elski meira, og einki eitur bíða"

"eg samli uppá løtur og upplivingar sum ongantið áður"

"Grenja ætli eg mær ongantið aftur, hóast tað regnar, er mjørki ella vindur. Nei, elska elska elska, anda anda anda, fevn sólina, fevn børnini, spreidd gleði"

"Var niðri á G! kontórinum í dag. Mammasta, eg eri elskað av mongum. Har runnu tár, fólk lupu um hálsin á mær. Ja, tað kendist sum fyrsti dagur. Sum tá ein nýfðingur liggur í sínum barnavogni og øll gleðast og vilja siggja viðundrið. Fødd av nýggjum, ein nýggjan móguleika. Eg livi!!"

"Ein kvinna, sum sjálv hevur havt krabbamein, skrivaði til mín í dag. Jesus pápi heldur fast í tínari hond, skrivaði hon. Eg printaði tekstin út, og nú gevur hann tryggleika, har hann hongur yvir songini"

"Sjálvandi havi eg mínar tungu løtur. Men eg dyrki tær ikki"

"Eg siggi hetta sum eitt tíðarskeið í mínum lívi, á sama hátt sum onnur tíðarskeið í mínum lívi"

"Fokuserar tú uppá sjúkuna, so kemur lívið at handla um sjúkuna. Fokuserar tú upp á gleðina og ljósið, so gerst tað innihaldið í gerandisdegnum. Tí er so umráðandi at fokusera uppá tað, sum ger teg glaða. Og halda fast, eisini tá tú ert í kreppu"

"Eg hugs ofta, at fólk kanska halda at eg eri dumm og naiv. Tí hvussu kann man gleðast yvir lívið, tá alt ridlar? Men so hugs eg, at so leingi eg livi á hesi fold, so ætli eg mær at fokusera uppá tað góða og gleðast. Líkamikið, hvat onnur halda"

"Gud, hetta kann ikki vera satt. Men tá eg fann útav, at tað var satt, so lat eg meg í herklæðir og byrjaði bardagan. Í staðin fyri at leggja meg at gráta, rætti eg ryggin og fór til handils at keypa sminku og turrikløð"

"Knappliga er tað at gera matpakkar ein gáva. Eg vil sleppa at gera matpakkaar og skriva smáar seðlar til genturnar. Kærleiksbrøv. Eg elski teg brøv. Mamma er stolt av tær brøv. Babba smílist brøv"

"Eg haldi, eg eri vøkur. Eisini nú hárið liggur á gólvinum"

"Tosaði við skúlan. Eg havi krabbamein, tit mugu hjálpa aftur. Síðst eg tosaði við skúlan, máttu tey eisini hjálpa, tá var tað pápin, sum var deyður. Also hvat sker? Várharra, come on!!"